

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **V. D. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolu 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2020, č. j. OAM-994/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2020, č. j. OAM-994/ZA-ZA11-HA13-2019, kterým byla podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„zákon o azylu“) jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce nejprve argumentoval tím, že i když podal žádost o mezinárodní ochranu poté, kdy mu bylo zrušeno jeho pobytové oprávnění, nutně to neznámá, že jeho žádost byla podána účelově, pouze s cílem legalizovat si na území České republiky pobyt. Následně žalobce poukazoval na délku svého dosavadního života na území České republiky, na rodinné zázemí, které zde má, a na to, že se v případě nutnosti návratu do země svého původu nemá již kam vrátit. Tvrdil, že nedisponuje ani žádnými finančními prostředky na vytvoření nezbytného zázemí ve Vietnamu, a proto je jeho situace pro něj neřešitelná a má velmi dramatické dopady do jeho života.
3. Dále žalobce argumentoval tím, že nesouhlasí s vládní doktrínou, kterou šíří Komunistická strana Vietnamu, a obává se, že bude postižen za jeho protivládní postoj, který zastává a dříve ve Vietnamu propagoval na demonstracích proti vládě a politice státu. Měl za to, že bude nucen žít v nedemokratických poměrech, v zemi, kde nejsou dodržována základní lidská práva a svobody a právní systém neskýtá záruku, že by se jich mohl dovolat, tak jak je tomu v demokratické společnosti.
4. Následně žalobce poukazoval na znění § 12 písm. b) zákona o azylu a namítal, že z provedeného dokazování nelze dojít k závěru, že by jeho tvrzení uplatněná před správním orgánem byla smyšlená, a tedy, že mu v případě návratu do Vietnamu nehrozí žádná újma a závažné porušení jeho základních práv v podobě nátlaku ze strany orgánů veřejné správy či zbavení některých základních práv ze strany státních orgánů. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že mu nelze bez dalšího vyčítat, že svá tvrzení nijak nepodložil, neboť doložení jeho tvrzení je v jeho situaci fakticky nemožné. V této souvislosti žalobce odkazoval na metodickou příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, především na články 195-219, které se zabývají důkazním břemenem osob vznášejících nárok na udělení mezinárodní ochrany.
5. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se dostatečným způsobem nevypořádalo se skutkovým stavem a logicky a přezkoumatelně nevyvrátilo obavy žalobce, přestože důvody, pro něž se žalobce nemůže vrátit do země svého původu, mohou být azylově relevantní.
6. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že jsou v jeho případě naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to humanitárního azylu, a že žalovaný pochybil, když mu azyl podle § 14 zákona o azylu neudělil. K tomu konstatoval, že má na území České republiky vytvořeno sociální zázemí, přičemž v případě návratu do Vietnamu se nemá kam vrátit a hrozí mu vážné nebezpečí. Neudělením mezinárodní ochrany rovněž dojde k zásahu do práva na respektování jeho soukromého života, neboť bude nucen opustit prostředí, které bylo po dlouhý čas jeho domovem. Právě tuto okolnost lze podle žalobce podřadit pod případ hodný zvláštního zřetele, jenž může odůvodnit udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalobce odkazoval na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52 Az 46/2003, rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 47 Az 114/2003, a na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 421/2004 a namítal, že v jeho případě došlo k porušení zásad týkajících se mezí volnosti správního uvážení, neboť z odůvodnění rozhodnutí není patrné z jakých osobních poměrů žadatele a z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu žalovaný vyházet pro úvahu o tom, že žalobci humanitární azyl neudělí.

7. Podle žalobce je rozhodnutí též v rozporu s § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), jakož i s § 12 a § 14 zákona o azylu. Závěrem žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí stojí na nedostatečně zjištěném stavu věci a postup žalovaného nelze přezkoumat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Dále žalovaný konstatoval, že posoudil důvody současné žádosti žalobce a následně provedl srovnání s tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po posouzení důvodů uvedených žalobcem při opakované žádosti dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu. Žalovaný rovněž neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl žalobce vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. K námitce žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaný uvedl, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný byl přesvědčen, že zjistil stav věci dostatečně. Opatřil si aktuální informace o zemi původu žalobce, přičemž nezaznamenal takovou změnu bezpečnostní situace ve Vietnamu, která by vedla k přehodnocení rozhodnutí a neudělení mezinárodní ochrany v případě druhé žádosti. Žalobce svá tvrzení o bezpečnostní situaci ve Vietnamu ničím nepodložil, nadto podal již druhou žádost o mezinárodní ochranu, kdy tato skutečnost vede žalovaného k závěru, že hlavním motivem je snaha o legalizaci jeho pobytu na území České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 16. 8. 2019 podal žalobce svou první žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil tím, že když se oženil se svou ženou, rozhodli se, že musí zůstat v Evropě, a to konkrétně v České republice. Proto si zde chtěl žalobce realizovat pobyt. Uvedl, že jiné důvody nemá. Dále tvrdil, že se jednou zúčastnil demonstrace v Berlíně proti Vietnamské socialistické vládě. Nepamatoval si přesně kdy. Zřejmě v roce 1999 -2000. Dříve byl komunista, ale ze strany sám odešel v roce 1990 nebo 1991. Jinak se politicky neangažoval a neangažuje. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 8. 2019, o němž byl sepsán protokol, tvrdil, že v roce 1990 skončila jeho pracovní smlouva v Německu, poté se vrátil do Vietnamu, kde si s jeho manželkou řekli, že se chtějí vrátit do Evropy, což se jim podařilo v roce 1997. Především chtěli odejít z Vietnamu, aby nemuseli žít v tamějším režimu. V České republice pobýval na základě oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které mu bylo zrušeno dne 17. 8. 2019, neboť byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let a 6 měsíců. Dle svých slov měl problém s daněmi. Dále sdělil, že od roku 1997 byl ve Vietnamu 3-4krát. Při návštěvě Vietnamu neměl nikdy žádné problémy. V případě návratu do Vietnamu by ovšem neměl kde bydlet a byl by bez práce. Nemá tam ani rodinu, neboť ta žije v Evropě. Konstatoval, že nikdy neměl ve své vlasti problémy se státními orgány, a se svou žádostí o mezinárodní ochranu se snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky. K dotazu, zda uvedl, všechny důvody, proč žádá o mezinárodní ochranu, uvedl, že ano, a že nemá žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Následně dne 4. 9. 2019 vydalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky rozhodnutí pod č. j. OAM-736/ZA-ZA12-HA13-2019, kterým rozhodlo, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
14. Dne 11. 11. 2019 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 14. 11. 2019 se žalobce dostavil na pracoviště žalovaného, kde poskytl údaje ke své žádosti, o čemž byl sepsán protokol. Žalobce uvedl, že je rozvedený, vietnamské národnosti. Konstatoval, že není členem žádné politické strany ani hnutí, ale párkrát byl na demonstracích proti vládnoucí straně v letech 1991 až 1992. Byly to malé demonstrace, které policie okamžitě rozehnala. V České republice žádá podruhé o mezinárodní ochranu. Nikde jinde nežádal. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že žádá ze stejných důvodů jako v předchozím řízení. K dotazu správního orgánu, zda uvedené skutečnosti již popsal v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že ano, a že chce doplnit, že už žije v Evropě dlouho a pokud by se měl vrátit do Vietnamu, tak neví, jak by tam vůbec fungoval.
15. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019 - Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi (stav květen 2019) a údaje mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2018 – Vietnam – Údaje o zemi. Poté vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany a vyjádřit se k nim, čehož žalobce nevyužil, neboť se k seznámení s podklady dne 12. 12. 2019 nedostavil.

16. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
17. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
18. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
19. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
20. Žalobce postavil svou žalobu na okruhu žalobních námitek týkajících se toho, že žalovaný pochybil, když žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12 písm. b) zákona o azylu nebo humanitární azyl podle § 14 téhož zákona.
21. Soud má předně za to, že žalobce v projednávané věci pomíjí skutečnost, že správní orgán v řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu primárně opětovně meritorně neposuzuje, zda důvody uváděné cizincem v nové žádosti jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv formě. Institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout ty případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele, a které zároveň bez vlastního zavinění nemohl uplatnit během předchozího, již pravomocně ukončeného, řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nezbytné dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52, www.nssoud.cz). Úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je tedy s ohledem na shora uvedené především zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dané dle náhledu soudu žalovaný v projednávané věci splnil.
22. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí (strany 2-4), žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího řízení. Při svém rozhodování vycházel i z informací z Cizineckého informačního systému a dále z informací, které shromáždil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019 - Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi (dle stavu ke květnu 2019) a údajů mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z roku 2018 – Vietnam – Údaje o zemi. Dospěl k závěru, že žalobce v průběhu řízení o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil za důvody podání žádosti stejné skutečnosti jako v předchozí žádosti. Za údajně nové skutečnosti považoval tvrzení žalobce, že v Evropě je již dlouho a v případě návratu do Vietnamu by tam neměl žádné zázemí, a že se v letech 1991 až 1992 účastnil několika demonstrací proti vládě. K první skutečnosti žalovaný uvedl, že žalobce již v rámci pohovoru k jeho první žádosti o mezinárodní ochranu argumentoval tím, že v případě návratu do země původu nemá kde bydlet, nebude mít práci a nikoho tam nezná. Žalovaný tudíž neshledal, že by tento důvod byl relevantním důvodem pro opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce. Ke druhé nové skutečnosti, že byl žalobce v letech 1991-1992 účastníkem protivládních demonstrací, poté žalovaný uvedl, že tato musela být žalobci nepochybně známa již v průběhu řízení o jeho předchozí žádosti a žalobce měl možnost a povinnost ji za účelem jejího posouzení již tehdy uvést, pokud ji považoval za natolik závažnou pro podání žádosti. Žalovaný upozorňoval na to, že jsou žadatelé v řízení o udělení mezinárodní ochrany opakovaně poučováni o svých právech a povinnostech, a že není jeho úkolem místo žadatele domýšlet jeho příběh. Z pohledu žalovaného bylo tedy pouze vinou žalobce, že tato nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Žalovaný pokračoval tím, že údajně nové skutečnosti se rovněž netýkají změny situace v zemi původu žalobce, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země. Tím méně poté podle žalovaného svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalovaný na základě informací o zemi původu žalobce dospěl k závěru, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť tento neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z jeho vlasti a obav z návratu tam.

23. Vzhledem ke shora uvedenému žalovaný tedy porovnal skutečnosti uváděné v první žádosti s těmi, které žalobce uvedl v opakované žádosti, označil ty skutečnosti, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto v předchozím řízení, jakož i ty, u kterých měl za to, že je žalobce mohl uplatnit v řízení o jeho předcházející žádosti a pouze svojí vinou je neuplatnil a rovněž se zabýval na základě aktualizovaných zpráv o zemi původu tím, zda v ní nedošlo ke změně situace, která by zakládala opodstatněnost nové žádosti. Dle náhledu soudu je napadené rozhodnutí řádně odůvodněno ve smyslu § 68 správního řádu a splňuje veškeré požadavky přezkoumatelnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, www.nssoud.cz). Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je nedůvodná.
24. Co se týče postupu žalovaného a jeho závěrů, soud poté uvádí, že se s nimi plně ztotožňuje. V daném případě bylo na žalobci, aby uvedl takové nové skutečnosti, které neuvedl v předchozím řízení bez svého zavinění, a jež svědčí o tom, že by mohl být vystaven

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a jimiž se bude muset žalovaný zabývat. Žalobce ovšem žádné nové azylově relevantní skutečnosti neuvedl. Pouze trval na svých tvrzení uplatněných v předcházejícím řízení o jeho první žádosti. Dané vyplývá i z vyjádření samotného žalobce, které učinil při poskytování údajů k jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že „[ž]ádám ze stejných skutečností jako v předchozím řízení“. Důraz poté kladl na to, že se při návratu do své vlasti nebude mít kam vrátit a nově upozornil na skutečnost, že se účastnil protivládních demonstrací, která byla rozehnána policií. Tyto okolnosti ovšem nelze považovat za nové skutečnosti ve smyslu shora citovaného § 11a odst. 1 zákona o azylu. Jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, skutečnost, o níž dle svého mínění žalobce doplnil svou původní žádost, tj. že žalobce nemá žádné zázemí, v zemi svého původu, byla posuzována již v rámci řízení o jeho první žádosti. Tvrzení, že se účastnil demonstrací proti vládě v letech 1991-1992, mohl dle soudu uplatnit již v řízení o jeho předchozí žádosti. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že mu byl správním orgánem poskytnut dostatečný prostor pro to, aby žalobce vyličil veškeré skutečnosti, které jsou rozhodné pro posouzení jeho žádosti. Pakliže žalobce této možnosti nevyužil, nelze to přičítat k tíži žalovaného a nyní po něm požadovat, aby se opětovně meritorně zabýval žádostí žalobce na základě informací, které mohl žalobce uplatnit již v řízení o jeho první žádosti. V tomto směru nepochybně tížilo důkazní břemeno žalobce, na němž bylo prokázat jím tvrzené skutečnosti a to, že nové skutečnosti neuvedl v předchozím řízení bez svého zavinění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, www.nssoud.cz). Dle názoru soudu tedy nebyly naplněny zákonné podmínky pro to, aby mohla být žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany opětovně věcně projednána, a žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem, když řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, jelikož shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona nepřipustnou.

25. Soud dále uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nebyl žalovaný povinen posuzovat, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu), neboť toto posouzení již provedl v rámci řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Za této situace tak nemohlo dojít k tomu, aby byl žalobci udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný nebyl vůbec povinen, jak se mylně domnívá žalobce, zabývat se tím, zda jsou u žalobce splněny podmínky pro jeho udělení a opětovně posuzovat jeho rodinnou, ekonomickou a sociální situaci. Tato námitka je nedůvodná.
26. K argumentaci žalobce, že nesouhlasí s tím, že jsou jeho tvrzení o tom, že mu v případě návratu do země původu hrozí újma ze strany státních orgánů smyšlená, a že je mu přičítáno k tíži, že svá tvrzení nijak nepodložil, soud uvádí, že z rozhodnutí o opakované žádosti o mezinárodní ochranu není znatelné, že by žalovaný, jakkoliv zpochybňoval pravdivost tvrzení žalobce, uváděných v opakované žádosti o azyl. Žalovaný se k jednotlivým tvrzením žalobce vyjádřil pouze v tom smyslu, že některé žalobcem uvedené skutečnosti hodnotil již v rámci předcházejícího řízení, a tudíž se nejedná o skutečnosti nové, které nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a že další žalobcem uvedené skutečnosti, které sice nebyly žalovaným hodnoceny při rozhodování v předchozím řízení, nelze považovat za nové z toho důvodu, že žalobci byly objektivně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

známy již v průběhu řízení o jeho první žádosti, a tento je měl tedy uvést, za účelem jejich posouzení, již tehdy.

27. Pokud žalobce namítá, že žalovaný měl postupovat v souladu s příručkou vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky a udělit žalobci azyl i v případě pochybností o jeho tvrzeních, soud uvádí, že žalobce přehlíží skutečnost, že v daném případě žalovaný vůbec neposuzoval, zda žalobcem uvedené důvody v jeho druhé žádosti jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný toliko posoudil pouze to, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu dvou postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými. V jeho postupu poté soud neshledal žádné pochybení. Jak již soud totiž konstatoval výše, žalobce neuvedl v průběhu řízení o jeho druhé žádosti žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z Vietnamu a obav z návratu tam. Tato námitka je nedůvodná.
28. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud konstatuje, že nepřisvědčil ani tvrzení žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný vycházel jak z tvrzení žalobce, která jsou vzhledem k povaze řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany určující, tak i z aktualizovaných zpráv o zemi původu. Skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno.
29. Závěrem soud pro úplnost podotýká, že se nezabýval tím, zda tvrzení žalobce ohledně jeho obav z návratu do země původu uplatněná v žalobě jsou relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť v řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda mu mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděl nebo je nemohl z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011–74).
30. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. března 2020

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)